

Németh István Péter

Dörögdi Miklós donátor esteli imája **Anno Domini 1360**

(Tisztelet Németh Anna festményének)

Áldott legyél Uram, hogy lassítottad
A léptem a völgyi pataknál, s hogy
Fickándos halaidon feltündökölt
A szivárvány. Tégedet illet e hálaének,
Mivel kristálytisza vizedből oltottad imént
Szarvasok szomjával együtt az enyémet.

Áldassál, hogy földed arany poharacsát,
Ezüstpénzt és bronz fibulát rejt itt, s a kenyér
Mellé pipacs és búzavirág terem.
Legyél áldott, hogy megállítod a léptem
E négyszögű szentély és a templomhajó
Közötti ívek alatt most, mik éppen

Olyan könnyeden érnek össze fölöttem,
Akárha karcsú ablakon át a kékelő
Mennybolt. Áldassál, mert a Te pünkösdi
Lángjaidba nem keverszik a házi
Tűzhelyeinknek a korma s háborús pernyénk.
Bár légiók vonulását itt öröknek látni.

Angeluszra szól a harang, s mire
Szent András keresztjével áthúzva napom,
Arra kérlek, Uram, csak, megbocsáss
A kapzsiságnak, ha majd széjjelszórja
Lőporral a templom testét, készüljön
Belőle barmai tágasabb ólja.

Nézzél félre, Uram, akkor, hátha a
Tékozló fogja mégis errefelé hordani
A disznóganéjt, s meglehet,
Üres sem lesz egyik este a jászol.
S hadd silabizálhassa sokáig
Az ember – akire akkor is vigyázol –

A köveket vagy az idevészt
Virágocskák négy levelét! Tedd:
Álmodhassa megint épnek a törmeléket.
Romladozzék hosszan, kérlek,
Az időben a maradék egy
Sekrestye is, mint hattyúi ének.